

חק לישראל – פרשת עקב יום ו'

דברים פרק ט'

(יח) וְאֶתְנַפֵּל לְפָנַי יְהוָה פְּרֹאשְׁנָה אַרְבָּעִים יוֹם וְאַרְבָּעִים לַיְלָה לֶחֶם לֹא אֲכַלְתִּי וּמַיִם לֹא שָׁתִיתִי עַל כָּל חַטָּאתְכֶם אֲשֶׁר חָטַאתֶם לַעֲשׂוֹת הָרַע בְּעֵינַי יְהוָה לְהַכְעִיסוֹ: (יח) וְאֶתְנַפֵּל לְפָנַי יְהוָה פְּרֹאשְׁנָה אַרְבָּעִים יוֹם וְאַרְבָּעִים לַיְלָה לֶחֶם לֹא אֲכַלְתִּי וּמַיִם לֹא שָׁתִיתִי עַל כָּל חַטָּאתְכֶם אֲשֶׁר חָטַאתֶם לַעֲשׂוֹת הָרַע בְּעֵינַי יְהוָה לְהַכְעִיסוֹ: (יח) וְאֶשְׁתַּשְׁחִית קָדָם יי' בְּקַדְמַתָּא אַרְבָּעִין יָמִין וְאַרְבָּעִין לַיְלָוֹן לֶחֶמָא לֹא אֲכַלִּית וּמַיָּא לֹא אֲשִׁיתִי עַל כָּל חֻבֵּיכוֹן דִּי חֲבַתוֹן לְמַעַבְד דְּבִיש קָדָם יי' לְאַרְגָּזָא קְדַמוּהִי:

(יט) כִּי יִגְרַתִּי מִפְּנֵי הָאָף וְהַחֲמָה אֲשֶׁר קִצַּף יְהוָה עָלֵיכֶם לְהַשְׁמִיד אֶתְכֶם וַיִּשְׁמַע יְהוָה אֱלֹהֵי גַם בַּפֶּעַם הַהוּא: (יט) כִּי יִגְרַתִּי מִפְּנֵי הָאָף וְהַחֲמָה אֲשֶׁר קִצַּף יְהוָה עָלֵיכֶם לְהַשְׁמִיד אֶתְכֶם וַיִּשְׁמַע יְהוָה אֱלֹהֵי גַם בַּפֶּעַם הַהוּא: (יט) אַרְי דְּחַלִּית מִקְדָּם רְגָזָא וְחַמְתָּא דִּי רְגָז יי' עַלִּיכוֹן לְשַׁצָּאָה יִתְכוֹן וְקַבִּיל יי' עֲלוֹתֵי אָף בְּזַמְנָא הַהוּא:

(כ) וּבְאַהֲרֹן הַתְּאֵנָף יְהוָה מָאד לְהַשְׁמִידוֹ וְאֶתְפַּלֵּל גַּם בְּעַד אַהֲרֹן בְּעַת הַהוּא: (כ) וּבְאַהֲרֹן הַתְּאֵנָף יְהוָה מָאד לְהַשְׁמִידוֹ וְאֶתְפַּלֵּל גַּם בְּעַד אַהֲרֹן בְּעַת הַהוּא: (כ) וְעַל אַהֲרֹן הוּא רְגָז מִן קָדָם יי' לְחַרָּא לְשַׁצִּיחָה וְעֲלִיתִי אָף עַל אַהֲרֹן בְּעַדְנָא הַהוּא:

(כא) וְאֶת חַטָּאתְכֶם אֲשֶׁר עֲשִׂיתֶם אֶת הַעֲגֹל לְקַחְתִּי וְאֲשַׁרְף אֹתוֹ בְּאֵשׁ וְאָבַת אֹתוֹ טָחוֹן הֵיטֵב עַד אֲשֶׁר דַּק לְעַפָּר וְאֲשַׁלֶּף אֶת עַפְרוֹ אֶל הַנַּחַל הַיַּרְד מִן הַהַר: (כא) וְאֶת חַטָּאתְכֶם אֲשֶׁר עֲשִׂיתֶם אֶת הַעֲגֹל לְקַחְתִּי וְאֲשַׁרְף אֹתוֹ בְּאֵשׁ וְאָבַת אֹתוֹ טָחוֹן הֵיטֵב עַד אֲשֶׁר דַּק לְעַפָּר וְאֲשַׁלֶּף אֶת עַפְרוֹ אֶל הַנַּחַל הַיַּרְד מִן הַהַר: (כא) וְיַת חֻבֵּיכוֹן דִּי עֲבַדְתוּן יַת עֲגָלָא נְסֻבִית וְאוֹקְרִית יַתָּה בְּנוֹרָא וְשִׁפִּית יַתָּה בְּשׁוּפִינָא יְאוּת עַד דִּי הוּא דְקִיק לְעַפְרָא וְרַמַּת יַת עַפְרָה לְנַחַלָּא דְנַחַת מִן טוֹרָא:

(כב) וּבַתְּבַעֲרָה וּבְמִסָּה וּבְקִבְרַת הַתְּאֵוָה מְקַצְפִים הֵייתֶם אֶת יְהוָה: (כב) וּבַתְּבַעֲרָה וּבְמִסָּה וּבְקִבְרַת הַתְּאֵוָה מְקַצְפִים הֵייתֶם אֶת יְהוָה: (כב) וּבְדִלְקָתָא וּבְנִסְתָּא וּבְקִבְרֵי דְמִשְׁאֲלֵי מְרְגִזֵין הֵוִיתוּן קָדָם יי':

(כג) וּבִשְׁלַח יְהוָה אֶתְכֶם מִקְדָּשׁ בְּרַנֵּעַ לֵאמֹר עֲלוּ וְרִשׁוּ אֶת הָאָרֶץ אֲשֶׁר נָתַתִּי לָכֶם וּתְמַרוּ אֶת פִּי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם וְלֹא הֶאֱמַנְתֶּם לוֹ וְלֹא שָׁמַעְתֶּם בְּקִלּוֹ: (כג) וּבִשְׁלַח יְהוָה אֶתְכֶם מִקְדָּשׁ בְּרַנֵּעַ לֵאמֹר עֲלוּ וְרִשׁוּ אֶת הָאָרֶץ אֲשֶׁר נָתַתִּי לָכֶם וּתְמַרוּ אֶת פִּי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם וְלֹא הֶאֱמַנְתֶּם לוֹ וְלֹא שָׁמַעְתֶּם בְּקִלּוֹ: (כג) וְכַד שְׁלַח יי' יִתְכוֹן מִרְקָם גִּיָּאָה לְמִימַר סְקוֹ וְאַחֲסִינוּ יַת אַרְעָא דִּי יְהִבִית לָכוֹן וְסַרְבַּתוֹן עַל גִּזְרַת מִימְרָא דִּי אֱלֹהֵיכוֹן וְלֹא הֵימְנַתוּן לָהּ וְלֹא קִבְּלוּן לְמִימְרָהּ:

(כד) מִמְרִים הֵייתֶם עִם יְהוָה מִיּוֹם דַּעֲתִי אֶתְכֶם: (כד) מִמְרִים הֵייתֶם עִם יְהוָה מִיּוֹם דַּעֲתִי אֶתְכֶם: (כד) מְסַרְבִּין הֵוִיתוּן קָדָם יי' מִיּוֹמָא דִּידְעִית יִתְכוֹן:

(כה) וְאֶתְנַפֵּל לְפָנַי יְהוָה אֶת אַרְבָּעִים הַיּוֹם וְאֶת אַרְבָּעִים הַלַּיְלָה אֲשֶׁר הִתְנַפַּלְתִּי כִּי אָמַר יְהוָה לְהַשְׁמִיד אֶתְכֶם: (כה) וְאֶתְנַפֵּל לְפָנַי יְהוָה אֶת אַרְבָּעִים הַיּוֹם וְאֶת אַרְבָּעִים הַלַּיְלָה אֲשֶׁר הִתְנַפַּלְתִּי כִּי אָמַר יְהוָה לְהַשְׁמִיד אֶתְכֶם: (כה) וְאֶשְׁתַּשְׁחִית קָדָם יי' יַת אַרְבָּעִין וְיַת אַרְבָּעִין לַיְלָוֹן דִּי אֶשְׁתַּשְׁחִית אַרְי אָמַר יי' לְשַׁצָּאָה יִתְכוֹן:

(כו) וְאֶתְפַּלֵּל אֶל יְהוָה וְאָמַר אֲדֹנָי יְהוָה אֵל תִּשְׁחַת עִמָּךְ וְנַחֲלַתְךָ אֲשֶׁר פָּדִיתָ בְּגִדְלָךְ אֲשֶׁר הוֹצֵאתָ מִמִּצְרַיִם בְּיַד חֲזָקָה: (כו) וְאֶתְפַּלֵּל אֶל יְהוָה וְאָמַר אֲדֹנָי יְהוָה אֵל תִּשְׁחַת עִמָּךְ וְנַחֲלַתְךָ אֲשֶׁר פָּדִיתָ בְּגִדְלָךְ אֲשֶׁר הוֹצֵאתָ מִמִּצְרַיִם בְּיַד חֲזָקָה: (כו) וְעֲלִיתִי קָדָם יי' וְאָמַרְתִּי לֹא תַחֲבֵל עִמָּךְ וְאַחֲסִנְתָּךְ דִּי פְּרַקְתָּא בְּתַקְפָּךְ דִּי אֶפְקֵתָא מִמִּצְרַיִם בְּיַדָּא תַקְפָּא:

חק לישראל – פרשת עקב יום ו'

(כו) זכר לעבדיך לאברהם ליצחק וליעקב אל תפן אל קשי העם הזה ואל רשעו ואל חטאתו: (כו) זכר לעבדיך לאברהם ליצחק וליעקב אל תפן אל קשי העם הזה ואל רשעו ואל חטאתו: (כו) אדבר לעבדיך לאברהם ליצחק וליעקב לא תתפני לקשיות עמא דרין ולחוביהון ולחטאיהון:

(כח) פן יאמרו הארץ אשר הוצאתנו משם מבלי יכלת יהוה להביאם אל הארץ אשר דבר להם ומשנאתו אותם הוציאם להמתם במדבר: (כח) פן יאמרו הארץ אשר הוצאתנו משם מבלי יכלת יהוה להביאם אל הארץ אשר דבר להם ומשנאתו אותם הוציאם להמתם במדבר: (כח) דילמא יימרון דירי ארעא די אפקתנא מתמן מדלית יוכלא דין לאעלתהון לארעא די מליל להון ומדסני יתהון אפקנן לקטלותהון במדברא:

(כט) והם עמך ונחלתך אשר הוצאת בכה הגדל ובזרע הנטויה: (כט) והם עמך ונחלתך אשר הוצאת בכה הגדל ובזרע הנטויה: (כט) ואנן עמך ואחסנתך די אפקתא בחילך רבא ובזרעך מרמא:

י (א) בעת ההוא אמר יהוה אלי פסל לך שני לוחות אבנים פראשנים ועלה אלי ההרה ועשית לך ארון עץ: (א) בעת ההוא אמר יהוה אלי פסל לך שני לוחות אבנים פראשנים ועלה אלי ההרה ועשית לך ארון עץ: (א) בעדנא ההיא אמר יי לי פסל לך תרין לוחי אבניא פקדמאי וסק לקדמי לטורא ותעבד לך ארונא דאעא:

(ב) ואכתב על הלחת את הדברים אשר היו על הלחת הראשנים אשר שברת ושמתם בארון: (ב) ואכתב על הלחת את הדברים אשר היו על הלחת הראשנים אשר שברת ושמתם בארון: (ב) ואכתוב על לוחיא ית פתגמאי די הון על לוחיא קדמאי די תברתא ותשונן בארונא:

(ג) ואעש ארון עצי שטים ואפסל שני לוחות אבנים פראשנים ואעל ההרה ושני הלחת בידי: (ג) ואעש ארון עצי שטים ואפסל שני לוחות אבנים פראשנים ואעל ההרה ושני הלחת בידי: (ג) ועבדית ארונא דאעא ושטין ופסלית תרין לוחי אבניא פקדמאי וסלקית לטורא ותרין לוחיא בידי:

(ד) ויכתב על הלחת פמכתב הראשון את עשרת הדברים אשר דבר יהוה אליכם בהר מתוך האש ביום הקהל ויתנם יהוה אלי: (ד) ויכתב על הלחת פמכתב הראשון את עשרת הדברים אשר דבר יהוה אליכם בהר מתוך האש ביום הקהל ויתנם יהוה אלי: (ד) וכתב על לוחיא ככתבא קדמא ית עשרא פתגמאי די מליל יי עמכון בטורא מגו אישתא ביומא דקהלא ויהבנן יי לי:

(ה) ואפן וארד מן ההר ואשם את הלחת בארון אשר עשיתי ויהיו שם באשר צוני יהוה: (ה) ואפן וארד מן ההר ואשם את הלחת בארון אשר עשיתי ויהיו שם באשר צוני יהוה: (ה) ואתפניתי ונחתית מן טורא ושוייתי ית לוחיא בארונא די עבדית והיו תמן כמא די פקדני יי:

(ו) ובני ישראל נסעו מבארות בני יעקן מוסרה שם מת אהרן ויקבר שם ויכהו אלעזר בנו תחתיו: (ו) ובני ישראל נסעו מבארות בני יעקן מוסרה שם מת אהרן ויקבר שם ויכהו אלעזר בנו תחתיו: (ו) ובני ישראל נסעו מבארות בני יעקן למוסרה תמן מית אהרן ואתקבר תמן ושמש אלעזר ברה תחותיה:

(ז) משם נסעו הגדגדה ומן הגדגדה יטבתה ארץ נחלי מים: (ז) משם נסעו הגדגדה ומן הגדגדה יטבתה ארץ נחלי מים: (ז) מתמן נסעו לגדגד ומן גדגד לטבת ארעא נגדא נחליו דמיו:

חק לישראל – פרשת עקב יום ו'

(ח) בעת ההוא הבדיל יהוה את שבט הלוי לשאת את ארון ברית יהוה לעמד לפני יהוה לשרתו ולברך בשמו עד היום הזה: (ח) בעת ההוא הבדיל יהוה את שבט הלוי לשאת את ארון ברית יהוה לעמד לפני יהוה לשרתו ולברך בשמו עד היום הזה: (ח) בעדנא הריא אפרש יי ית שבטא דלוי למשל ית ארון קנמא דיי למקם קדם יי לשמשותה ולברכא בשמה עד יומא הדיון:

(ט) על כן לא היה ללוי חלק ונחלה עם אחיו יהוה הוא נחלתו כאשר דבר יהוה אלהיו לו: (ט) על כן לא היה ללוי חלק ונחלה עם אחיו יהוה הוא נחלתו כאשר דבר יהוה אלהיו לו: (ט) על כן לא היה ללוי חלק ונחלה עם אחיו יהוה הוא נחלתו כאשר דבר יהוה אלהיו לו: (ט) על כן לא היה ללוי חלק ונחלה עם אחיו יהוה הוא נחלתו כאשר דבר יהוה אלהיו לו: (ט) על כן לא היה ללוי חלק ונחלה עם אחיו יהוה הוא נחלתו כאשר דבר יהוה אלהיו לו:

(י) ואנכי עמדתי בהר פנימים הראשנים ארבעים יום וארבעים לילה וישמע יהוה אלי גם בפעם ההוא לא אבה יהוה השחיתך: (י) ואנכי עמדתי בהר פנימים הראשנים ארבעים יום וארבעים לילה וישמע יהוה אלי גם בפעם ההוא לא אבה יהוה השחיתך: (י) ואנא הוייתי קאם בטורא פיומין קנמאין ארבעין ימין וארבעין לילון וקביל יי עלותי אף בזמנא הריא לא אבי יי לחבלותך:

(יא) ויאמר יהוה אלי קום לך למסע לפני העם ויבאו ויירשו את הארץ אשר נשבעתי לאבותם לתת להם: (יא) ויאמר יהוה אלי קום לך למסע לפני העם ויבאו ויירשו את הארץ אשר נשבעתי לאבותם לתת להם: (יא) ואמר יי לי קום זיל למטול קדם עמא ונעלו וירתון ית ארעא די קנימית לאבחהוון למתו להון:

(יב) ועתה ישראל מה יהוה אלהיך שאל מעמך פי אם ליראה את יהוה אלהיך ללכת בכל דרכיו ולאזהבה אתו ולעבד את יהוה אלהיך בכל לבבך ובכל נפשך: (יב) ועתה ישראל מה יהוה אלהיך שאל מעמך פי אם ליראה את יהוה אלהיך ללכת בכל דרכיו ולאזהבה אתו ולעבד את יהוה אלהיך בכל לבבך ובכל נפשך: (יב) וכען ישראל מא יי אלהה תבע מנה אלהו למרחל קדם יי אלהה למהה בכל ארתו ודתקנו קדמוהי ולמרחם יתה ולמפלח קדם יי אלהה בכל לבבך ובכל נפשך:

(יג) לשמור את מצות יהוה ואת חקתיו אשר אנכי מצוה היום לטוב לך: (יג) לשמור את מצות יהוה ואת חקתיו אשר אנכי מצוה היום לטוב לך: (יג) למטר ית פקודיא דיי וית קימוהי דאנא מפקדך יומא דיו לדניטב לך:

(יד) הן ליהוה אלהיך השמים ושמי השמים הארץ וכל אשר בה: (יד) הן ליהוה אלהיך השמים ושמי השמים הארץ וכל אשר בה: (יד) הא דיי אלהה שמיא ושמי שמיא ארעא וכל די בה:

(טו) רק באבתיך חשק יהוה לאהבה אותם ויבחר בזרעם אחריהם בכם מפל העמים ביום הזה: (טו) רק באבתיך חשק יהוה לאהבה אותם ויבחר בזרעם אחריהם בכם מפל העמים ביום הזה: (טו) לחוד באבחהך צבי יי למרחם יתהון ואתרעי בבניהון בתריהון בכון מפל עממיא ביומא הדיון:

(טז) ומלתם את ערלת לבבכם וערפכם לא תקשו עוד: (טז) ומלתם את ערלת לבבכם וערפכם לא תקשו עוד: (טז) ותעדון ית טפשות לבכון וקרלכון לא תקשון עוד:

(יז) כי יהוה אלהיכם הוא אלהי האלהים ואדני האדנים האל הגדל הגבור והנורא אשר לא ישא פנים ולא יקח שחד: (יז) כי יהוה אלהיכם הוא אלהי האלהים ואדני האדנים האל הגדל הגבור והנורא אשר לא ישא פנים ולא יקח שחד: (יז) ארי יי אלהכון הוא אלהה דיגיו ומרי מלכיו אלהה רבא גברא ודחילא די לית קדמוהי מסב אפיין ואף לא לקבלא שחדא:

חק לישראל – פרשת עקב יום ו'

(יח) עֲשֵׂה מִשְׁפֵּט יְתוּם וְאַלְמָנָה וְאַהֲבֵה גֵר לְתַת לוֹ לֶחֶם וְשִׂמְלָה: (יח) עֲשֵׂה מִשְׁפֵּט יְתוּם וְאַלְמָנָה וְאַהֲבֵה גֵר לְתַת לוֹ לֶחֶם וְשִׂמְלָה: (יח) עֲבַד דַּיִן יַתֵּם וְאַרְמְלָא וְרַחֵם גֵּיזְרָא לְמַתָּן לֵהּ מְזוֹנָא וְכֶסֶף:

(יט) וְאַהֲבַתֶּם אֶת הַגֵּר כִּי גֵרִים הָיִיתֶם בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם: (יט) וְאַהֲבַתֶּם אֶת הַגֵּר כִּי גֵרִים הָיִיתֶם בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם: (יט) וְתִרְחַמְנוּ יֵת גֵּיזְרָא אֲרִי דַּיִרְיוּ חַוִּיתָנוּ בְּאֶרֶץ דְּמִצְרַיִם:

(כ) אֶת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ תִירָא אֹתוֹ תַעֲבֹד וְכֹו תִדְבֹק וּבִשְׁמוֹ תִשָּׁבַע: (כ) אֶת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ תִירָא אֹתוֹ תַעֲבֹד וְכֹו תִדְבֹק וּבִשְׁמוֹ תִשָּׁבַע: (כ) יֵת יְיָ אֱלֹהֶיךָ תִדְחַל וְקִדְמוּהֵי תִפְלַח וְלִדְחַלְתָּהּ תִקְרַב וּבִשְׁמָהּ תִקְרִיב:

(כא) הוּא תְהַלְתֶּךָ וְהוּא אֱלֹהֶיךָ אֲשֶׁר עָשָׂה אֶתְךָ אֶת הַגְּדֹלָת וְאֶת הַנּוֹרְאָת הָאֵלֶּה אֲשֶׁר רָאוּ עֵינֶיךָ: (כא) הוּא תְהַלְתֶּךָ וְהוּא אֱלֹהֶיךָ אֲשֶׁר עָשָׂה אֶתְךָ אֶת הַגְּדֹלָת וְאֶת הַנּוֹרְאָת הָאֵלֶּה אֲשֶׁר רָאוּ עֵינֶיךָ: (כא) הוּא תִשְׁבַּחְתֶּךָ וְהוּא אֱלֹהֶיךָ דַּעֲבַד עִמָּךָ יֵת דְּבִרְבִּיתָא וְיֵת חֲסִידָתָא הָאֵלֶּיךָ דִּי חֲזוּ עֵינֶיךָ:

(כב) בְּשִׁבְעִים נֶפֶשׁ יָרְדוּ אֲבֹתֶיךָ מִצְרַיִמָּה וְעַתָּה שְׁמֶךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ כְּכֹוֹכְבֵי הַשָּׁמַיִם לְרַב: (כב) בְּשִׁבְעִים נֶפֶשׁ יָרְדוּ אֲבֹתֶיךָ מִצְרַיִמָּה וְעַתָּה שְׁמֶךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ כְּכֹוֹכְבֵי הַשָּׁמַיִם לְרַב: (כב) בְּשִׁבְעִין נֶפֶשׁוֹ נִחְתּוּ אֲבֹתֶיךָ לְמִצְרַיִם וְכַעַן שׁוּבָה יְיָ אֱלֹהֶיךָ כְּכֹוֹכְבֵי שָׁמַיָא לְמִסְגִּי:

יא (א) וְאַהֲבַתֶּם אֶת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ וְשִׁמְרַתְּ מִשְׁמֵרְתוֹ וְחֻקֹתָיו וּמִשְׁפָּטָיו וּמִצְוֹתָיו כָּל הַיָּמִים: (א) וְאַהֲבַתֶּם אֶת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ וְשִׁמְרַתְּ מִשְׁמֵרְתוֹ וְחֻקֹתָיו וּמִשְׁפָּטָיו וּמִצְוֹתָיו כָּל הַיָּמִים: (א) וְתִרְחַם יֵת יְיָ אֱלֹהֶיךָ וְתִשְׁרַח מִשְׁרַח מִיְמֵרָה וּקְדִמוּהֵי וְדִינוּהֵי וּפְקוּדוּהֵי כָל יוֹמָיָא:

(ב) וַיִּדְעֶתֶם הַיּוֹם כִּי לֹא אֶת בְּנֵיכֶם אֲשֶׁר לֹא יָדְעוּ וְאֲשֶׁר לֹא רָאוּ אֶת מוֹסֵר יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם אֶת גְּדֹלוֹ אֶת יְדוֹ הַחֹזֶקָה וְזָרְעוֹ הַנְּטוּיָה: (ב) וַיִּדְעֶתֶם הַיּוֹם כִּי לֹא אֶת בְּנֵיכֶם אֲשֶׁר לֹא יָדְעוּ וְאֲשֶׁר לֹא רָאוּ אֶת מוֹסֵר יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם אֶת גְּדֹלוֹ אֶת יְדוֹ הַחֹזֶקָה וְזָרְעוֹ הַנְּטוּיָה: (ב) וְתִדְעוּן יוֹמָא דַּיִן אֲרִי לֹא יֵת בְּנֵיכֹו דִּי לֹא יָדְעוּ וְדִי לֹא חֲזוּ יֵת אֲלַפְנָא דַּיִן אֲלַחְכוּן יֵת רְבוּתָהּ יֵת יְדָהּ תִקְיָא וְדַרְעָה מִרְמָמָא:

(ג) וְאֶת אֲתֹתָיו וְאֶת מַעֲשָׂיו אֲשֶׁר עָשָׂה בְּתוֹךְ מִצְרַיִם לְפָרְעָה מֶלֶךְ מִצְרַיִם וְלִכְלֹ אֲרָצוֹ: (ג) וְאֶת אֲתֹתָיו וְאֶת מַעֲשָׂיו אֲשֶׁר עָשָׂה בְּתוֹךְ מִצְרַיִם לְפָרְעָה מֶלֶךְ מִצְרַיִם וְלִכְלֹ אֲרָצוֹ: (ג) וְיֵת אֲתוֹתָהּ וְיֵת עוֹבְדוּתָהּ דִּי עֲבַד בְּגוֹ מִצְרַיִם לְפָרְעָה מֶלֶכָא דְּמִצְרַיִם וְלִכְלֹ אֲרָעָה:

(ד) וְאֲשֶׁר עָשָׂה לְחֵיל מִצְרַיִם לְסוֹסָיו וּלְרֹכְבָו אֲשֶׁר הִצִּיף אֶת יַם סוּף עַל פְּנֵיהֶם בְּרֹדְפָם אַחֲרֵיכֶם וַיֹּאבְדֵם יְהוָה עַד לְסוֹסָיו וּלְרֹכְבָו אֲשֶׁר הִצִּיף אֶת יַם סוּף עַל פְּנֵיהֶם בְּרֹדְפָם אַחֲרֵיכֶם וַיֹּאבְדֵם יְהוָה עַד לְסוֹסָיו וּלְרֹכְבָו אֲשֶׁר הִצִּיף אֶת יַם סוּף עַל פְּנֵיהֶם לְסוֹסוֹתָהּ וּלְרֹכְבֵיהֶּי דִּי אֲסִיף יֵת מִי יִמָּא דְסוּף עַל אֲפִיחוֹן בְּמִרְדְּפָהוֹן בְּתִרְכִיכוֹן וְאוֹבְדֵנוּן יְיָ עַד יוֹמָא דַּיִן:

(ה) וְאֲשֶׁר עָשָׂה לָכֶם בְּמִדְבָר עַד בְּאַכֶם עַד הַמָּקוֹם הַזֶּה: (ה) וְאֲשֶׁר עָשָׂה לָכֶם בְּמִדְבָר עַד בְּאַכֶם עַד הַמָּקוֹם הַזֶּה: (ה) וְדִי עֲבַד לְכוּן בְּמִדְבָרָא עַד מִיתִיכוּן עַד אֲתֵרָא דַּיִן:

(ו) וְאֲשֶׁר עָשָׂה לְדָתוֹ וּלְאֲבִירָם בְּנֵי אֱלִיאָב בֶּן רְאוּבֵן אֲשֶׁר פָּעַתָהּ הָאֲרָץ אֶת פִּיהָ וְתִבְלַעֵם וְאֶת בְּתִיָּהֶם וְאֶת אֲהֻלֵיהֶם וְאֶת כָּל הַיְקוּם אֲשֶׁר בְּרִגְלֵיהֶם בְּקָרֵב כָּל יִשְׂרָאֵל: (ו) וְאֲשֶׁר עָשָׂה לְדָתוֹ וּלְאֲבִירָם בְּנֵי אֱלִיאָב בֶּן רְאוּבֵן אֲשֶׁר פָּעַתָהּ הָאֲרָץ אֶת פִּיהָ וְתִבְלַעֵם וְאֶת בְּתִיָּהֶם וְאֶת אֲהֻלֵיהֶם וְאֶת כָּל הַיְקוּם אֲשֶׁר בְּרִגְלֵיהֶם בְּקָרֵב כָּל יִשְׂרָאֵל: (ו) וְדִי עֲבַד לְדָתוֹ וּלְאֲבִירָם בְּנֵי אֱלִיאָב בֶּן רְאוּבֵן דִּי פָתַח אֲרָעָא יֵת פּוּמָהּ וּבְלַעַתָּנוּן וְיֵת אַנְשׁ בְּתִיָּהוֹן וְיֵת מִשְׁכְּנֵיהוֹן וְיֵת כָּל יְקוּמָא דִּי עֲמַהוֹן בְּגוֹ כָּל יִשְׂרָאֵל:

(ז) וְאֲשֶׁר עָשָׂה לְדָתוֹ וּלְאֲבִירָם בְּנֵי אֱלִיאָב בֶּן רְאוּבֵן אֲשֶׁר פָּעַתָהּ הָאֲרָץ אֶת פִּיהָ וְתִבְלַעֵם וְאֶת בְּתִיָּהֶם וְאֶת אֲהֻלֵיהֶם וְאֶת כָּל הַיְקוּם אֲשֶׁר בְּרִגְלֵיהֶם בְּקָרֵב כָּל יִשְׂרָאֵל: (ז) וְדִי עֲבַד לְדָתוֹ וּלְאֲבִירָם בְּנֵי אֱלִיאָב בֶּן רְאוּבֵן דִּי פָתַח אֲרָעָא יֵת פּוּמָהּ וּבְלַעַתָּנוּן וְיֵת אַנְשׁ בְּתִיָּהוֹן וְיֵת מִשְׁכְּנֵיהוֹן וְיֵת כָּל יְקוּמָא דִּי עֲמַהוֹן בְּגוֹ כָּל יִשְׂרָאֵל:

חק לישראל – פרשת עקב יום ו'

(ו) כי עיניכם הראת את כל מעשה יהוה הגדל אשר עשה: (ו) כי עיניכם הראת את כל מעשה יהוה הגדל אשר עשה: (ו) ארי עיניכון חזאן ית כל עובדא דין רבא די עבד: (ח) ושמרתם את כל המצוה אשר אנכי מצוה היום למען תחזקו ובאתם וירשתם את הארץ אשר אתם עברים שמה לרשתה: (ח) ושמרתם את כל המצוה אשר אנכי מצוה היום למען תחזקו ובאתם וירשתם את הארץ אשר אתם עברים שמה לרשתה: (ח) ותטרון ית כל תפקדתא די אנא מפקדו יומא דין בריל דתתקפון ותעלון ותירתון ית ארעא די אתון עברין תמן למירתה:

(ט) ולמען תאריכו ימים על האדמה אשר נשבע יהוה לאבותיכם לתת להם ולזרעם ארץ זבת חלב ודבש: (ט) ולמען תאריכו ימים על האדמה אשר נשבע יהוה לאבותיכם לתת להם ולזרעם ארץ זבת חלב ודבש: (ט) ובדיל דתורכון יומין על ארעא די קיין יי לאבהתכון למתן להון ולבניהון ארעא עבדא חלב ודבש:

(י) כי הארץ אשר אתה בא שמה לרשתה לא כארץ מצרים הוא אשר יצאתם משם אשר תזרע את זרעה והשקית ברגלך כגן הירק: (י) כי הארץ אשר אתה בא שמה לרשתה לא כארץ מצרים הוא אשר יצאתם משם אשר תזרע את זרעה והשקית ברגלך כגן הירק: (י) ארי ארעא די את עלל לתמן למירתה לא כארעא דמצרים היא די נפקתון מתמן די תזרע ית זרעה ומשקת לה ברגלך כגנתא ירקא:

(יא) והארץ אשר אתם עברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעת למטר השמים תשתה מים: (יא) והארץ אשר אתם עברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעת למטר השמים תשתה מים: (יא) וארעא די אתון עברין תמן למירתה ארע טורין ובקען למטר שמיא תשתי מיא:

(יב) ארץ אשר יהוה אלהיך דרש אתה תמיד עיני יהוה אלהיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה: (יב) ארץ אשר יהוה אלהיך דרש אתה תמיד עיני יהוה אלהיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה: (יב) ארעא דין אלהך תבע יתה תדירא עיני יי אלהך בה מרישא דשתא ועד סופא דשתא:

(יג) והיה אם שמעו תשמעו אל מצותי אשר אנכי מצוה אתכם היום לאהבה את יהוה אלהיכם ולעבדו בכל לבבכם ובכל נפשכם: (יג) והיה אם שמעו תשמעו אל מצותי אשר אנכי מצוה אתכם היום לאהבה את יהוה אלהיכם ולעבדו בכל לבבכם ובכל נפשכם: (יג) ויהי אם קבלא תקבלון לפקודי די אנא מפקד יתכון יומא דין למרחם ית יי אלהכון ולמפלח קדמוהי בכל לבבון ובכל נפשכון:

(יד) ונתתי מטר ארצכם בעתו יורה ומלקוש וצמח דגנה וירשף ויצהרה: (יד) ונתתי מטר ארצכם בעתו יורה ומלקוש וצמח דגנה וירשף ויצהרה: (יד) ואתון מטר ארעכון בעדנה בכיר ולקיש ותכנש עבדו וחמרה ומשחך:

(טו) ונתתי עשב בשדה לבהמתך ואכלת ושבעת: (טו) ונתתי עשב בשדה לבהמתך ואכלת ושבעת: (טו) ואתון עשבא בחקלך לבעירך ותיכול ותשבע:

(טז) השמרו לכם פן יפתה לבבכם וסרתם ועבדתם אלהים אחרים והשתחיתם להם: (טז) השמרו לכם פן יפתה לבבכם וסרתם ועבדתם אלהים אחרים והשתחיתם להם: (טז) אסתמרו לכון דילמא יטעון לבבון ותסטון ותפלחון לטעות עממיא ותסגדון להון:

(יז) וחרה אף יהוה בכם ועצר את השמים ולא יהיה מטר והאדמה לא תתן את יבולה ואבדתם מהרה מעל הארץ הטבה אשר יהוה נתן לכם: (יז) וחרה

חק לישראל – פרשת עקב יום ו'

עד שהחזירו אתכם בדרך חזרתכם ומשם חזרתם הגדגדה הוא חר הגדגד:

(ז) ומן הגדגדה וגו' – ובמוסרה עשיתם אצל כבד על מיתתו של אהרן שגרמה לכם זאת ונדמה לכם כאילו מת שם וסמך משה תוכחה זו לשבירת הלוחות לומר שקשה מיתתו של דייקים לפני הקב"ה כיום שנשתברו זו הלוחות ולהודיעך שהוקשה לו מה שאמרו נתנה ראש לפרוש ממנו כיום שעשו זו את העגל:

(ח) בעת ההוא הבדיל ה' וגו' – מוסב לענין הראשון: בעת ההוא – בשנה הראשונה לאלהיכם ממזרים וטעיתם בעגל ובני לוי לא טעו הבדילים המקום מכס וסמך מקרא זה לחזרת בני יעקן לומר שאף בזה לא טעו זה בני לוי אלא עמדו באמונתם: לשאת את ארון – הלויים: לעמוד לפני ה' לשרתו ולבדך בשמו – הכהנים והוא נשיאת כפיים:

(ט) על כן לא היה ללוי חלק – לפי שהובדלו לעבודת מזבח ואינן פנויין לחרוש ולזרוע: ה' הוא נחלתו – נוטל פרס מזומן מבית המלך: (י) ואנכי עמדתי בהר – לקבל הלוחות האחרונות ולפי שלא פירש למעלה כמה עמד בהר בעליה אחרונה זו חזר והתחיל בה: כימים הראשונים – של לוחות הראשונות מה הם בראון אף אלו בראון אצל האמצעיים שעמדתי שם להתפלל עליכם היו בכעס: (יא) ויאמר ה' אלי וגו' – אע"פ שסרתם מאחריו וטעיתם בעגל אמר לי כך נחה את העם וגו':

(יב) ועתה ישראל – אע"פ שעשיתם כל זאת עודנו רחמיו וחבתו עליכם ומכל מה שחטאתם לפניו אינו שואל מכם: פי אם ליראה וגו' – רבותינו דרשו מכאן הכל בידי שמים חוץ מיראת שמים:

(יג) לשמור את מצות ה' – ואף היא לא לחנם אלא לטוב כך שתקבלו שכר:

(יד) הן לה' אלהיך – הכל ואע"פ"כ רק באבותיך חשק ה' מן הכל:

(טו) בכס – כמו שאתם (רואים אתכם) חשוקים מכל העובדי כוכבים היום הזה:

(טז) ערלת לבבכם – אוטם לבבכם וכיסויו:

נמאלו כלים ביום הכפורים זו ביום נתרכה הקב"ה לישראל בשמחה ואמר לו למשה סלחתי כדברך לכך הוקבע למחילה ולסליחה ומנין שנתרכה בראון שלם שנאמר בארבעים של לוחות אחרונות ואנכי עמדתי בהר כימים הראשונים מה הראשונים בראון אף האחרונים בראון אמור מעתה אמצעיים היו בכעס:

(כ) ובאהרן התאנף ה' – לפי שקמע לכם: להשמידו – זה כלוי בניס וכן הוא אומר ואשמיד פריו ממעל: והתפלל גם בעד אהרן – והועילה תפילתי לכפר מחלה ומחו שנים ונשאר השנים:

(כא) טחון – לשון הווה כמו הלך וכלות. מולאני"ט בלע"ז (לערמאלמענד לומאלען):

(כב) ואתפלל וגו'. אלו הן עצמם האמורים למעלה וכפולן כאן לפי שכתוב כאן סדר תפלתו שנאמר ה' אלהים אל תשחת עמך וגו':

(א) בעת ההוא – לסוף מ' יום נתרכה לי ואמר לי פסל כך ואח"כ ועשית ארון ואני עשיתי ארון תחלה שכשאבא והלוחות בידי היכן אתנס ולא זה הוא הארון שעשה בצלאל שהרי משכן לא נתעסקו בו עד לאחר יום הכפורים כי בדתו מן ההר לזה להם על מלכת המשכן וצלאל עשה משכן תחלה ואחר כך ארון וכלים נמאל זה ארון אחר היה וזה שהיה יולא עמהם למלחמה ואותו שעשה בצלאל לא יאל למלחמה אלא בימי עלי ונענשו עליו ונסבה:

(ו) ובני ישראל נסעו מבארות בני יעקן מוסרה – מה ענין זה לכאן ועוד וכי מבארות בני יעקן נסעו למוסרה והלא ממוסרה באו לבני יעקן שנאמר ויסעו ממוסרות וגו' ועוד שם מת אהרן והלא בהר מה לא וחשוב ותמאל שמונה מסעות ממוסרות להר ההר אלא אף זו מן התוכחה ועוד עשיתם זאת כשמת אהרן בהר ההר לסוף ארבעים שנה ונסתלקו ענני כבוד יראתם לכם ממלחמת מלך ערד ונתתם ראש לחזור למזרים וחזרתם לאחוריכם שמונה מסעות עד בני יעקן ומשם למוסרה שם נלחמו לכם בני לוי והרגו מכם ואחס מהם

חק לישראל – פרשת עקב יום ו'

כגן ה' כארץ מצרים ולוען שבה מצרים היא שהיתה מקום מלכות שכן הוא אומר כי היו צווען שריו וחבריו פסולתה של ארץ ישראל לכך הקויה לקבורת מתים ואעפ"כ היא יפה מלוען ובכתובות דרשו צענין אחר אפסר אדם בונה בית לצנו הקטן ואח"כ לצנו הגדול אלל שצבונה על אחד מז' צווען: אשר ילחם משם – אפילו ארץ רעמסס אשר ישבתם בה והיא צמיטב ארץ מצרים שנאמר צמיטב הארץ וגו' אף היא אינה כארץ ישראל: והשקית צרגלך – ארץ מצרים היתה כריכה להביא מים מנילוס צרגליך ולהשקותה כריך אחה לנדד משנתך ולעמול והנמוך שחה ולא הגבוה ואחה מעלה המים מן הנמוך לגבוה אבל זו למטר השמים תשתה מים אחה ישן על מטתך והקצ"ה משקה נמוך וגבוה גלוי ושאינו גלוי כאחה: כגן הירק – שאין די לו בגשמים משקין אותו צרגל ובכתף:

(יא) ארץ הרים ובקעות – משובח ההר מן המישור שהמישור צבית כור אחה זרע כור אבל ההר צבית כור ממנו חמשת כורין ארבע מארבע שפועיו ואחד צראשו: ובקעות – הן מישור:

(יב) אשר ה' אלהיך דרש אותה – והלא כל הארצות הוא דורש שנאמר להמטיר על ארץ לא איש אלל כביכול אינו דורש אלל אותה וע"י אותה דרישה שדורשה דורש את כל הארצות עמה: תמיד עיני ה' אלהיך בה – לראות מה היא כריכה ולחדש בה גזירות עתים לטובה ועתים לרעה וכו' כדאיתא צר"ה: מרשית השנה – מר"ה נדון מה היא צסופה:

(יג) והיה אם שמוע – והיה מוסב על האמור למעלה למטר השמים תשתה מים: והיה אם שמוע תשמעו – אם תשמע צישן תשמע צחדש וכן אם שכה תשכה אם התחלת לשכוח סופך שתשכה כולה שכן כתיב צמגלה (ר"ל צמגלת סתרים אבל אינו פסוק צכל תג"ד וצירושלמי הביאו משל לצ' צני אדם שנפטרים זה מזה זה הולך דרך יום לצד מוצר זה הולך דרך יום לצד מערב נמלא שרחוקים זה מזה מהלך צ' ימים כן המשל

(יד) ואדני האדנים – לא יוכל שום אדון להליל אהכם מידו: לא ישא פנים – אם תפרקו עולו: ולא יקח שחד – לפייסו צממון: (יח) עשה משפט יחוס ואלמנה – הרי גבורה ואלל גבורתו אחה מולא ענותנותו: ואוהב גר לתת לו לחם ושמלה – ודבר חשוב הוא זה שכל עצמו של יעקב צבינו על זה התפלל ונתן לי לחם לאכול ובגד לצבוס:

(יט) כי גרים הייתם – מוס שצד אל תאמר לחברך:

(כ) את ה' אלהיך תירא – ותעבוד לו ותדבק בו ולאחר שהיו צך כל המדות הללו אז צשמו תשבע:

(צ) וידעתם היום – תנו לצד לדעת ולהבין ולקבל תוכחה: כי לא את צניכס – אני מדבר עכשיו שיוכלו לומר אנו לא ידענו ולא ראינו צכל זה:

(ו) בקרב כל ישראל – כל מקום שהיה אחד מהם צורה הארץ נבקעת מתחתיו וצולעתו אלו דברי רבי יהודה אמר לו רבי נחמיה והלא צבר נאמר ותפתח ארץ את פיה ולא פיותיה א"ל ומה אני מקיים בקרב כל ישראל א"ל שנעשית ארץ מדרון כמשפך וכל מקום שהיה אחד מהם היה מתגלגל וצא עד מקום הבקיעה: ואת כל היקום אשר צרגליהם – זה ממונו של אדם שמעמידו על רגליו:

(ז) כי עיניכם הראת – מוסב המקרא על האמור למעלה כי לא את צניכס אשר לא ידעו וגו' כי אם עמכם אשר עיניכם הראות וגו':

(ח) לא כארץ מצרים היא – אלל טובה הימנה. ונאמרה הבטחה זו לישראל צינאחה ממצרים שהיו אומרים שמה לא נצוא אל ארץ טובה ויפה כזו יכול צגנותה הכחוצ מדבר וכך אמר להם לא כארץ מצרים הוא אלל רעה הימנה. ת"ל וחברון שבע שנים נצנתה וגו' אדם אחד צנאן וחם צנה לווען למצרים צנו וחברון לכנען דרך ארץ אדם בונה את הגאה ואחר כך בונה את הכעור (ס"א הגרוע) שפסולתו של ראשון הוא נתון צשני וצכל מקום הצביב קודם הא למדת שחברון יפה מלוען ומצרים משובחת מכל הארצות שנאמר

חק לישראל – פרשת עקב יום ו'

ומדבק בעבודת כוכבים וכן דוד אומר כי גרשוני היום מהסתפח צנחלת ה' לאמר לך עבוד וגו' ומי אמר לו כך חלא כיון שאני מגורש מלעסוק בתורה הריני קרוב לעבוד עבודת כוכבים: אלהים אחרים – שהם אחרים לעובדיהם לועק אליו ואינו עונהו ממלא עשוי לו כנכרי:

(יז) את יבולה – אף מה שאתה מוביל לה כענין שנאמר זרעתם הרבה והבא מעט: ואצדתם מהרה – על כל שאר היסורין אגלה אתכם מן האדמה שגרמתי לכם לחטוא משל למי ששלח בנו לבית המשתה והיה יושב ומפקידו אל תאכל יותר ממצרכך שתבא נקי לביתך ולא השגיח הבן ההוא אכל ושתה יותר מצרכו והקיא וטנף את כל בני המסבה נטלוהו בידי וברגליו וזרקוהו אחורי פלטרין: מהרה – איני נותן לכם ארכא ואם תאמרו והלא נתנה ארכא לדור המצול שנאמר והיו ימיו מאה ועשרים שנה דור המצול לא היה להם ממנו ללמוד ואחם יג לכם ממנו ללמוד:

(יח) ושמתם את דברי – אף לאחר שתגלו היו מצויינים במצות הניחו תפילין עשו מזוזות כדי שלא יהיו לכם חדשים כשתחזרו וכן הוא אומר הציבי לך ליונים:

(יט) לדבר צם – משעה שהבן יודע לדבר למדהו תורה אה לנו משה שיהא זה למוד דבורו מכאן אמרו כשהתינוק מתחיל לדבר אביו משיח עמו בלה"ק ומלמדו תורה ואם לא עשה כן הרי הוא כאילו קוצרו שנאמר ולמדתם אותם את בניכם לדבר צם וגו':

(כא) למען ירבו ימיכם וימי בניכם – אם עשיתם כן ירבו ואם לאו לא ירבו שדברי תורה נדרשין מכלל לאו הן ומכלל הן לאו: לתת להם – לתת להם און כתיב כאן חלא לתת להם מכאן מצינו למדים תחיית המתים מה"ת:

(כב) שמר תשמרון – אזהרת שמירות הרבה להזהר בתלמודו שלא ישתכח: ללכת בכל דרכיו – הוא רחום ואתה תהא רחום הוא גומל חסדים ואתה גומל חסדים: ולדבקה בו – אפשי לומר כן והלא אש אוכלה הוא חלא

בתורה) אם תעזבני יום יומים לעזבך: מלוא אתכם היום – שיהיו עליכם חדשים כאילו שמעתם בו ציום: למהבה את ה' – שלא תאמר הרי אני לומד בשביל שאתה עשיר בשביל שאקרא רב בשביל שאקבל שכר חלא כל מה שתעשן עשו מאהבה וסוף הכבוד לבא: ולעבדו בכל לבבכם – עבודה שהיא בלב וזו היא תפלה שהתפלה קרויה עבודה שנאמר אלהך די אנת פלח ליה בתדירא וכי יש פולחן בצבל חלא על שהיה מתפלל שנאמר וכין פתיחן ליה וגו'. וכן בדוד הוא אומר תכון תפלתי קטורת לפניך: בכל לבבכם ובכל נפשכם – והלא כבר הזהיר בכל לבבך ובכל נפשך חלא אזהרה ליחיד אזהרה לציבור: (יד) ונתתי מטר ארצכם – עשיתם מה שעליכם אף אני אעשה מה שעלי: בעתו – בזילות שלא יטריחו אתכם. ד"א בעתו בזילי שבתות שהכל מצויין בצתייהם: יורה – היא רביעה הגופלת לאחר הזריעה שמרוה את הארץ ואת הזרעים: מלקוש – רביעה היורדת סמוך לקציר למלאות התבואה בקטיה ולשון מלקוש דבר המאוחזר כדמתרגמינן והיה העטופים ללבן לקשיא. ד"א לכך נקראת מלקוש שיורדת על המלילות ועל הקשין: ואספת דגנך – אתה תאספנו אל הבית ולא אויביך כענין שנאמר אם אתן את דגנך וגו' כי מאספיו יאכלוהו ולא כענין שנאמר והיה אם זרע ישראל וגו':

(טו) ונתתי עשב בשדך – שלא תצטרך להוליכם למדבריות ד"א שתהיה גוזז תבואתך כל ימות הגשמים ומשליך לפני בהמתך ואתה מונע ידך ממנה שלשים יום קודם לקציר ואינה פוחתת מדגנה: ואכלת ושבעת – הרי זו ברכה אחרת שתהא ברכה מצויה צפת בתוך המעים ואכלת ושבעת:

(טז) השמרו לכם – כיון שתהיו אוכלים ושבעים השמרו לכם שלא תבעטו שאין אדם מורד בהקב"ה חלא מתוך שביעה שנאמר פן תאכל ושבעת ובקרך ולאנג ירביון מה הוא אומר אחריו ורם לבבך ושכחת: וסרתם – לפרוש מן התורה ומתוך כך ועבדתם אלהים אחרים שכיון שאדם פורש מן התורה הולך

חק לישראל – פרשת עקב יום ו'

(כה) לא יתילכז איש וגו' – חין לי אלח איש.
 אומה ומשפחה ואשה בכשפיה מנין ת"ל לא
 יתילכז מ"מ א"כ מה ת"ל איש אפילו כעוג
 מלך הבשן: פחדכם ומוראכם – והלח אחד
 הוא מורא אלח פחדכם על הקרובים
 ומוראכם על הרחוקים. פחד לשון בעינת
 פתאום. מורא לשון לאגה מימים רבים:
 כאשר דבר לכם – והיכן דבר את אימתי
 אשלח לפניך וגו':

הדבק בתלמידים ובחכמים ומעלה אני עליך
 כאילו נדבקת בו:
 (כג) והוריש ה' – עשייתם מה שעליכם אף
 אני לעשה מה שעלי: ועלמים מכס – אחס
 גבורים והם גבורים מכס לא שישאל
 גבורים מה השבח ההוא שמשבח את
 האמוריים לומר ועלמים מכס אלח אתם
 גבורים משאר העובדי כוכבים והם גבורים
 מכס:

נביא – ישעיה פרק מט'

(יד) ותאמר ציון עזבני יהוה ואדני שבחני: (טו) התשפח אשה עולה מרחם בן
 בטנה גם אלה תשבחנה ואנכי לא אשבחה: (טז) הן על פנים חקתיך חומתיך
 נגדי תמיד: (יז) מהרו בניך מהרסיך ומחרביך ממוך יצאו: (יח) שאי סביב עיניך
 וראי כלם נקבעו באו לך חי אני נאם יהוה כי כלם פעדי תלבשי ותקשרים
 בפלה: (יט) כי חרבתך ושממתך וארץ הרסתך כי עתה תצרי מיושב ורחקו
 מבלעיקך: (כ) עוד יאמרו באזניך בני שבלך צר לי המקום גשה לי ואשבה:
 (כא) ואמרת בלבבך מי ילד לי את אלה ואני שכולה וגלמודה גלה וסורה
 ואלה מי גדל הן אני נשארתי לבדי אלה איפה הם: (כב) כה אמר אדני יהוה
 הנה אשא אל גוים ידי ואל עמים ארים נסי והביאו בניך בחצן ובנתך על
 כתף תנשאנה: (כג) והיו מלכים אמניך ושרותיהם מיניקתיך אפיים ארץ
 ישתחוו לך ועפר רגליך ילחכו וידעת כי אני יהוה אשר לא יבשו קני: (כד)
 היקח מגבור מלקוח ואם שבי צדיק ימלט: (כה) כי כה אמר יהוה גם שבי
 גבור יקח ומלקוח עריץ ימלט ואת יריבך אנכי אריב ואת בניך אנכי
 אושיע: (כו) והאכלתי את מוניך את בשרם וכעסיס דמם ישפרון וידעו כל
 בשר כי אני יהוה מושיעך וגאלך אביר יעקב: (כז) כה אמר יהוה אי זה ספר
 בריתות אמכם אשר שלחתיה או מי מנושי אשר מכרתי אתכם לו הן
 בעונתיכם נמפרתם ובפשעיכם שלחה אמכם: (כח) מדוע באתי ואין איש
 קראתי ואין עונה הקצור קצרה ידי מפדות ואם אין בי כח להציל הן
 בגערתי אחריב ים אשים נהרות מדבר תבאש דגתם מאין מים ותמות
 בצמא: (כט) אלביש שמים קדרות ושק אשים פסותם: (ל) אדני יהוה נתן לי
 לשון למודים לדעת לעות את יעף דבר יעיר בבקר בבקר יעיר לי און
 לשמע בלמודים: (לא) אדני יהוה פתח לי און ואנכי לא מריתי אחור לא
 נסוגתי: (לב) גוי נתתי למכים ולחיי למרטים פני לא הסתרתי מפלמות ורק: (לג)
 ואדני יהוה יעזר לי על פן לא נכלמתי על פן שמתתי פני בחלמיש ואדע כי
 לא אבוש: (לד) קרוב מצדיקי מי יריב אתי נעמדה יחד מי בעל משפטי יגש

חק לישראל – פרשת עקב יום ו'

אלי: (ט) הן אדני יהוה יעזר לי מי הוא ירשיעני הן כלם כבגד יבלו עש יאכלם: (י) מי בכם ירא יהוה שמע בקול עבדו אשר הלך חשכים ואין נגה לו יבטח בשם יהוה וישען באלהיו: (יא) הן כלכם קדחי אש מאזרי זיקות לכו באור אשכם ובזיקות בערתם מידי היתה זאת לכם למעצבה תשפכו: (א) שמעו אלי רדפי צדק מבקשי יהוה הביטו אל צור חצבתם ואל מקבת בור נקרתם: (ב) הביטו אל אברהם אביכם ואל שרה תחוללכם פי אחד קראתיו ואברהם וארפהו: (ג) כי נחם יהוה ציון נחם כל חרבתי וישם מדברה כעדן וערבתי כגן יהוה ששון ושמחה ימצא בה תודה וקול זמרה:

משנה – נגעים פרק ב'

(א) בהרת עזה נראית בגרמוני פהה, והפהה פכושי עזה. רבי ישמעאל אומר, בני ישראל, אני כפרתו, הרי הן פאשפרוע, לא שחורים ולא לבנים, אלא בינוניים. רבי עקיבא אומר, יש לצירים סממנין שהן צרין צורות שחורות ולבנות ובינוניות. מביא סם בינוני ומקיפו מבחוץ, ותראה בבינוני. רבי יהודה אומר, מראות נגעים להקל אבל לא להחמיר, יראה הגרמוני בבשרו להקל, והכושי בבינוני להקל. וחקמים אומרים, זה וזה בבינוני:

דבמה שמיטהר האחד מיטהרים כולם, ובמה שמיטמא האחד מיטמאין כולם. וקיימי ר' ישמעאל ור' עקיבא צדדא שיטתא: כיימים – אומנין שמאייכין ארות לנו: כבינוני – כסם הבינוני: מראות נגעים להקל – וטעמא דר' יהודה מפרש בתורת כהנים, כתוב אחד אומר בעור זשור, וכתוב אחד אומר בעור הזשור, מצינו שמראות נגעים להקל אבל לא להחמיר, כילד, יראה גרמוני צשור להקל נמלאת מקיים בעור זשור, ואת הכושי כבינוני להקל נמלאת מקיים בעור הזשור: זה וזה כבינוני – גרמוני וכושי כבינוני, והיינו ר' עקיבא:

רע"ב – (א) גרמוני – לבן ביותר, ובהרת עזה כשלב נראית בו כהה מתוך לבנות יתירה שצשורו, ופוטרין אותו: והכה – נראית: כושי עזה – מתוך צשור שחור. ומסגירין אותו, דבתר זשור של נראה אזלין: בני ישראל אני כפרתו – מתוך חבתו היה אומר אני כפרתו, כלומר כל העונש שראוי לצור עליהן אני מקבל על עצמי כדי לכפר עליהן. שהן בינונים וממולעים ואינם נוטין לאחת משתי הקאות: לא לבנים ולא שחורים – אלא כשכרוע, שאינו לא לבן ולא שחור. אשכרוע, מין של ארז, בוש"ו בלע"ז. תרגום תאשור, אשכרוע. והא סבר ר' ישמעאל

(ב) אין רואים הנגעים בשחרית ובין הערבים, ולא בתוף הבית, ולא ביום המעונן, לפי שהפהה נראית עזה. ולא בצהרים, לפי שעזה נראית פהה. אימתי רואין, בשלש, בארבע, בחמש, ובשבע, ובשמונה, ובתשע, דברי רבי מאיר. רבי יהודה אומר, בארבע, בחמש, בשמונה, ובתשע:

מאור עיניו אינו רואה את הנגעים, אף יום שחסר מאורו אין רואין בו את הנגעים: ר' יהודה אומר בארבע בחמש כו' – והלכה כר' יהודה:

רע"ב – (ב) אין רואין את הנגעים בשחרית ובין הערבים וכו' – דילפינן מקרא דכתיב לכל מראה עיני הכהן, מה כהן שחסר

חק לישראל – פרשת עקב יום ו'

(ג) כִּהְיוֹן הַסּוּמָא בְּאַחַת מֵעֵינָיו, או שִׁפְּתָהּ מֵאוֹר עֵינָיו, לֹא יִרְאֶה אֶת הַנְּגָעִים, שֶׁנֶּאֱמַר (ויקרא יג), לְכֹל מִרְאֵה עֵינֵי הַכֹּהֵן. בֵּית הָאֶפֶל, אֵין פּוֹתְחִין בּוֹ חִלּוּנוֹת לְרֵאוֹת אֶת נִגְעוֹ:

רע"ב – (ג) אֵין פּוֹתְחִין לוֹ חִלּוּנוֹת – דְּכַתִּיב (ויקרא יד) כִּנְגַע נִרְאֶה לִי, לִי וְלֹא לַנְּרִי, מִכֹּאן

(ד) בְּיַצַּד רֵאִית הַנְּגַע, הָאִישׁ נִרְאֶה כְּעוֹדֵר וְכְמוֹסֵק זֵיתִים. הָאִשָּׁה כְּעוֹרֶכֶת וְכְמוֹנִיקָה אֶת בְּנָהּ, כְּאוֹרֶגֶת כְּעוֹמְדִין לְשַׁחֵי לֵיד הַיְמָנִית. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, אִף כְּטוּוּה בַּפְּשִׁתָּן לְשִׁמְאָלִית. כְּשֵׁם שֶׁנִּרְאֶה לְנִגְעוֹ, כִּף הוּא נִרְאֶה לְתַגְלַחְתּוֹ:

רע"ב – (ד) כְּעוֹדֵר וְכְמוֹסֵק – דִּכְךָ הַעוֹדֵר מִפְּסֵק רַגְלוֹ, וְדִכְךָ הַמוֹסֵק מִגְּבִיהַ זְרוּעוֹתָיו. עוֹדֵר, חוֹפֵר בְּקֶרֶקֶע. מוֹסֵק, לוֹקֵט אֶת זֵיתוֹ: כְּעוֹרֶכֶת – אֶת הַפֶּת, שֶׁמִּפְּסֵקֶת אֶת רַגְלֶיהָ: וְכְמוֹנִיקָה אֶת בְּנָהּ – לַעֲנִין תַּחַת הַדָּד. לְמַה שֶׁנִּרְאֶה בְּאוֹתָהּ שְׁעָה אֵינוֹ נַחֲשָׁב בֵּין הַסְּתָרִים: כְּאוֹרֶגֶת כְּעוֹמְדִים לְשַׁחֵי – שֶׁמִּגְּבִיהַ יָדָה הַיְמָנִית לְאֶרֶץ, וּמִגְּלַה בֵּית הַשַּׁחֵי שְׁלֵה: כְּטוּוּה בַּפְּשִׁתָּן – שֶׁדִּכְךָ הַטּוּוּה לְהַגְבִּיהַ יָדָה

(ה) כָּל הַנְּגָעִים אֲדָם רוֹאֶה, חוּץ מִנְּגִיעֵי עֵצְמוֹ. רַבִּי מֵאִיר אוֹמֵר, אִף לֹא נִגְעֵי קְרוֹבִיו. כָּל הַנְּדָרִים אֲדָם מִתִּיר, חוּץ מִנְּדָרֵי עֵצְמוֹ. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, אִף לֹא נְדָרֵי אִשְׁתּוֹ שֶׁבִּינָה לְבֵין אֲחֵרִים. כָּל הַבְּכוֹרוֹת אֲדָם רוֹאֶה, חוּץ מִבְּכוֹרוֹת עֵצְמוֹ:

נֶפֶשׁ וְדַבְרִים שֶׁאֵינוֹן בֵּינוֹ לְבִינָה, שֶׁהֵן לְרִיכּוּן חֻקִּית חֶכֶם, וְשִׁמְאָל יִקַּל גְּבִי אִשְׁתּוֹ וְלֹא יִבְקֵר יָפֵה. וְדוֹקָא בְּפָנֵי עֵצְמוֹ אֵינוֹן יוֹכֵל לְהַתִּיר וְאִפִּילוֹ הוּא יְחִיד מוֹמַחָה, אֲבָל מִכְּטֶרֶף הוּא כֹּלֵל שְׁלֵשָׁה הַדְּיוֹטוֹת, דְּכִיוֹן דְּהוּוֹ בִּי תַלְתָּא, אֵל חֻשְׁדֵי שִׁמְאָל לֹא יִחַקְרוּ יָפֵה: כָּל הַבְּכוֹרוֹת אֲדָם רוֹאֶה – אֵם יוֹכֵלִין לְאֲכַלְן בְּמוֹמֵן:

רע"ב – (ה) ר' מאיר אומר אף לא נגעי קרוביו – דליתקוּס נגעים לריצים, דכתיב (דברים כ"א) כל ריב וכל נגע, מה ריצים שלא בקרובים. אף נגעים שלא בקרובים. ואין הלכה כר' מאיר: חוץ מנדרי עצמו – דכתיב (במדבר ל') לא יחל דברו, הוא אינו מיחל אצל אחרים מחלין לו: אף לא נדרי אשתו שבינה לבין אחרים – כגון נדרי שאינון של עינו

גמרא – נדה דף כד' ע"ב

תניא אבא שאול אומר ואיתימא רבי יוחנן קובר מתים הייתי פעם אחת רצתי אחר צבי ונכנסתי בקולית של מת ורצתי אחריו שלש פרסאות וצבי לא הגעתי וקולית לא בלתי כשחזרתי לאחורי אמרו לי של עוג מלך הבשן היתה תניא אבא שאול אומר קובר מתים הייתי פעם אחת נפתחה מערה תחתי ועמדתי בגלגל עינו של מת עד חוטמי כשחזרתי לאחורי אמרו עין של אבשלום היתה ושמא תאמר אבא שאול ננס הוה אבא שאול

חק לישראל – פרשת עקב יום ו'

ארוך בדורו הוה ורבי טרפון מגיע לכתפו ור' טרפון ארוך בדורו הוה ור"מ מגיע לכתפו רבי מאיר ארוך בדורו הוה ורבי מגיע לכתפו רבי ארוך בדורו הוה ורבי חייא מגיע לכתפו ורבי חייא ארוך בדורו הוה ורב מגיע לכתפו רב ארוך בדורו הוה ורב יהודה מגיע לכתפו ורב יהודה ארוך בדורו הוה ואדא דיילא מגיע לכתפו פרשתבינא דפומבדיתא קאי ליה לאדא דיילא עד פלגיה וכולי עלמא קאי לפרשתבינא דפומבדיתא עד חרציה:

כ"ז על הגמלא

קולית – עלס היכך: דיילא – שמש לרבנן
ואלח שמו: פרשתבינא – סס האיט:

זוהר – ויקהל דף רד' ע"ב

עונתו דחפמיו, דינעי רזין עלאיו, מליליא דשבתא לליליא דשבתא, ואוקמוה. אבל מלה דא שאילנא לבוצינא קדישא, דהא חזינן דהאי פתרא תתאה, נקטא מדה דנקטא ביממא, ובלייליא יחיב מזונא לכל חיליה, פמה דאוקמוה, דכתיב, (משלי לא) ותקם בעוד לילה ותתן טרף לביתה וחק לנערותיה. נקטא ביממא, ויהבא בליליא. והשתא אמר מר דזווגא אשתכח בהאי ליליא:

אמר, ודאי זווגא אשתכח בליליא דא. מאי טעמא. בגין דהאי ליליא, אפרישת נשמתין לכל אינון חפמיו, דינעין רזין דחכמתא. וחבורא, זווגא, לא אשתכח ביומא אחרא בכל חדוה, בלא ערבוביא (ס"א אלא בגין דא) אחרא, פגון דא. בגין דאינון נשמתין דפליגת, פליגת לון בחפמיו, בצדיקים, בחסידי פדקא יאות. (ס"א ותו בכל) ובכל ליליא וליליא, זווגא אשתכח ודאי. אימתי בפלגות ליליא. והא אוקימנא. אבל לא בכל סטרין בהאי זווגא:

ובגין דא, חפמיו דינעין רזין, בעין לסדרא שמושא דלהון, בהאי ליליא. מאי טעמא. בגין דכל יומי דשבתא, אית לון רוחא אחרא דשרא על עלמא, ובהאי ליליא אית לון רוחא אחרא קדישא עלאה, דנחתא לבני קדישין, והוא רוחא נשיב מעתיקא דכל עתיקין, ונחתא לגו נקודה תתאה, למיהב בה נייחא לכלא, ודא אתפליג לכל סטרין, לעילא ותתא, פמה דאת אמר בניי ובין בני ישראל:

חק לישראל – פרשת עקב יום ו'

הלכה – הרמב"ם הלכות שבת פרק י'

(ד) כל שראוי למאכל בהמה מותר לקשור אותו בשבת לפיכך אם נפסקה רצועת סנדלו בכרמלית נוטל גמי לח הראוי למאכל בהמה וכורך עליו וקושר הגמי נשמטה לו רצועת מנעל וסנדל או שנשמט רוב הרגל מותר להחזיר הרצועות למקומן ובלבד שלא יקשור:

(ה) העניבה מותרת לפי שאינה מתחלפת בקשירה לפיכך החבל שנפסק מקבץ שני קצותיו וכורך עליו משיחה ועונב עניבה:

לע"נ:

זאב וזיים בן שורה, משה דוד בן סולטנה סוזן מלכה, גד גבריאל בן סוזן, סולטנה סוזן מלכה
בת שמואלה, דניאלה פורטונה בת רואל, צדיקה בת שרה ז"ל.